

Köszöntés: Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Urunktól és az Ő egyszülött Fiától az Úr Jézus Krisztustól.
Ámen

Kálvin bűnvalló imádsága: „Úr Isten, örökkévaló és mindenható Atyánk! Íme egybegyültünk itt és a szentek egységében, az angyalok és idvezült lelkek társaságában trónusod elé visszük áldozatunkat. Megvalljuk és elismerjük Szent Felséged előtt, hogy szegény bűnösök vagyunk, bűnben fogantatva hajlamosak vagyunk minden rosszra és soha meg nem szűnünk áthágni szent rendeléseidet. Mikor ezt cselekedjük, igazságos ítéletedből romlást és kárhozatot vonunk magunkra. Mindazáltal, Urunk, mélyen fáj nekünk, hogy megbántottunk Téged, s kárhoztatjuk magunkat és bűneinket, igaz bűnbánattal kérve, hogy a Te kegyelmed jöjjön segítségül minékünk. Alázattal kérünk, szerető, irgalmas Atyánk, hogy könyörülj rajtunk. Töröld el bűneinket, növeld és sokasítsd meg rajtunk napról-napra Szentlelked ajándékait, hogy igaz bűnbánatunk teremje a megtérés gyümölcsseit, amelyek kedvesek Teelőtted. Vallást teszünk azért a Te színed előtt, hogy egyszülött Fiadba, a mi Urunk, Jézus Krisztusba vetjük egyedül hitünket és reménységünket, bizonyosak lévén afelől, hogy hit által részeseivé lehetünk a Te benne kijelentett kegyelmednek, melyet adj meg nekünk itt és az örökkévalóságban, az Ő nevéért. Ámen.”

Feloldozás: Isten igazságos, de kegyelmes. Át akarja hidalni azt a szakadékot, ami közöttünk van, s ezért küldte el egyszülött Fiát. Így hát hirdetem néktek, mint az én Uramnak méltatlan bár de hivatalos szolgája, hogy bűnünk bocsánatot nyer Krisztus érdeméért és áldozatáért. Ámen.

Olvasmány: 2Kor1,3-10 Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhattunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amilyen bőséggel részünk van Krisztus szenvedéseiben, olyan bőséges Krisztus által a mi vigasztalásunk is. Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk. A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen résztársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is.⁸ Mert azt akarjuk, testvéreim, hogy tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat; ¹⁰ aki ilyen halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, ¹¹ mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a ránk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.

Alapige: Ézs 54, 7-10 Magadra hagytalak néhány pillanatra, de nagy irgalommal ismét összegyűjtelek. Túlárado haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked – mondja megváltó Urad. Mert úgy teszek, mint Nőé idejében: Ahogyan megesküdtem, hogy nem árasztja

el Noé özönvize többé a földet, úgy esküszöm meg most, hogy nem haragszom rád, és nem dorgállak meg többé. Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.

Ézsaiás könyve olyan időket és eseményeket mutat be amik messze állnak egy állam és egy ország optimális állapotától. Idegen birodalmak támadnak kívülről, a saját akarataikat erőltetik rá Izraelre, a vezetőket elhurcolják. Az ország egy kiszolgáltatott vazallus állam lesz. Az idősebbek talán ismernek hasonlót a kommunizmus idejéből.

S az ilyen nagyon feszült, megroppant és terhelt időkben az emberek hajlamosak elcsüggedni. Teljes joggal. Hiszen a társadalom szövete tönkremegy, káosz, korrupció, visszaélések lesznek urrá a külső rendszerekben. S belül is elindulnak ilyen folyamatok. A tragédiák sorozata kikezdi az embert. Reményvesztettség, kilátástalanság. Elhagyott minket az Isten. Ézsaiás is rámutat erre, de rámutatnak a középkori írók a pestis idején, nagy világgégek közepette, a zsidóság nagyjai a koncentrációs táborok láttán. Törés keletkezik az emberek és Isten kapcsolatában.

Azonban innen is vezet kifelé és felfelé is út. Példának hozza Ézsaiás Noét és az ő történetét, amikor Isten elhatározza hogy a világ megérett a pusztulásra. S aztán érkezik az özönvíz. Viszont az özönvíz után van új kezdet, s van új ígélet.

Mint ahogyan Ézsaiásnál is. A prófétai könyv végénél vagyunk. Ahol már egy más látás van mint korábban. Isten hűséges a népéhez. Nem hagy el minket.

Szeretett Testvérek a böjti időszakban vagyunk, annak is a derekán. A húsvét közeledik. A passió idejében. Vannak akik böjtölnek készülve az ünnepre. Előtérbe kerül Jézus szenvedése, 40 napos puszta böjtje, mikor elvonul mielőtt még neki látna földi munkásságának. Ilyenkor a szenvedéstörténet hangsúlyos. S erről is kell beszélni.

De hogyan? Szerintem nem a bulvármédia szenzációötlétével, sokkolva és félelmet keltve. Hanem annak a belátásával, hogy mint emberek mindannyiunk életének része a szenvedés. Doleo ergo sum (szenvedek tehát vagyok) mondja Illyés Gyula azonos című versében.

S miként is mondja el, hadd idézzem:¹

Minden tagom fáj, mindet érzem; fájok: vagyok!
Gyűlölöm és nevetem ezt az állapotot.

Nevetem, hogy mint házigazda, a test kin
mutatja be vendégeinként a szerveim.

Istennyilák futnak a csonton, idegemen.
Hunyt szemmel rögzitem, hol éget. Ismerkedem.

¹ https://www.magyarulbabelben.net/works/hu/Illyés_Gyula-1902/Doleo%2C_ergo_sum 2023.03.15

Ahány kin, annyi kézszerítés; fölszisszenek,
fintorgok, aztán: önmagammal kezelhetek!

Mit tudtam én, garat, tüdőcsúcs, máj merre van
s hogy ami hátul úgy dörömböl, a nyúltagyam.

Tudok már mindenről, mi bennem szúr, mar, kopog.
A kin, mint lámpák sora gyúl ki. Fájok: vagyok!

Álomvilágban él, kinek csak öröme van.
Rosszul érzem, de legalább én érzem magam!

S ez nagy tanács és nagy tanulság. Ki tudta, mi
világ és élet? Ő csak, ők, a "betegei"!

Kik tudták a valót e földön és föld fölött,
az igazságot? A szegények, a szenvedők.

Kik tudták a jövőt? Az ilyen érzékenyek.
Így lehettek a gyógyítók is a - betegek!

Szent a tanács, mit ma s örökre adni tudok:
népek vezetői, legyetek izzó idegducok!

Illyés 1954-ben írja versét. Egy borzasztó időszakban Magyarországon. Nemcsak ő hanem az ország is szenvedett.

Természetesen nem akarom itt a rosszat a szenvedést piedesztálra emelni, vagy valamilyen nagy emlékművet állítani neki. Hiszen tudjuk jól hogyha valamiből túl sokat kapunk, akkor az károsan hat. A sok szenvedés is megkeserít.

Éppen ezért olyan fontos az a tudat, az a hitbeli alap, amiről a szakasz is beszámol. Isten nem hagy el minket. Hívva vagy hívatlanul, de jelen van. Még ha nem is látjuk és sokszor talán nem is akarjuk észrevenni.

S hadd tekintsek most egy kicsit az olvasmányra, merthogy Pál apostol arra mutat rá, hogy a szorongatások, sőt még a halálfélelem közepette is merhet az ember tovább tekinteni. Lehet bátorsága az életre és a reményre. Krisztus által, aki legyőzte a halált.

Persze nagy kérdés, hogy szükséges-e nekünk a szorongatás, a megpróbáltatás, a baj, a kín a szenvedés. Nos én úgy hiszem, hogy nem szükséges, de megkerülhetetlen. Nincs olyan hogy egy emberi életben ne lenne valami ami rossz, ami negatív.

A kérdés inkább az szerintem, hogy mit kezdünk vele, hogy miként értékeljük, s hogy tudjuk e azt hordozni és feldolgozni. S itt nem valami konyhapszichológiára gondolok, meg hogy majd minden jó lesz s akkor leöntjük csokimázzal a dolgokat.

De a kegyelem segíthet mit kezdeni a gonddal. Segíthet hordozni amíg kell, és segíthet változtatni amiben szükséges. Segíthet a személynek, s az egyénnek, de segíthet a közösségnek is.

Hiszen emberként nekünk is megvan a magunk mandátuma, lehetősége. Hogy ne ölbe tett kézzel ülünk s csak passzívan várjuk, hogy na Uram, akkor mi fog történni?

Hanem hogy amit tudunk, s amire lehetőségünk van azt tegyük meg. Hadd zárjak egy példával a közegyházból. Múlt héten volt szerencsém Debrecenben részt venni egy konferencián, amit az Európai Evangélikus Egyházak Közössége rendezett, s amelynek a témája a Leuenbergi Konkordátum 50 éves évfordulója volt.

Ugyanis 1973-ban több református és evangélikus meg a valdens és böhmeni egyház jutott arra az elhatározásra, hogy elég volt a kölcsönös szembenállásból. S innentől kezdve Úrvacsorai és szószékközösségre léptek sokan az európai reformátusok, evangélikusok, valdensek és methodisták közül.

Mára kb. 50 millió protestáns van benne ebben a megegyezésben. Szép példa ez számomra, hogy tehattünk és tehetünk érte, hogy egymást testvérként lássuk, s hogy ezt a testvéri közösséget párbeszédben és kölcsönös tiszteletben megéljük. Még akkor is hogyha nem mindig értünk mindenben egyet egymással, s még akkor is hogyha néha el kell szenvednünk egymást.

Adja meg az örök hogy tudjunk mit kezdeni a szenvedéssel, hogy tudjunk építeni az Ő hűségére, s hogy Isten is tudjon mit kezdeni velünk. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László